Diumenge 17 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Jn* 6,1-15): En aquell temps, se n'anà Jesús a l'altra banda del mar de la Galilea, el de Tiberíades. I el seguia una gran multitud, perquè veien els signes que feia en els malalts. Pujà Jesús a la muntanya, i allí s'assegué amb els seus deixebles. I era pròxima la Pasqua, la festa dels jueus. Aleshores Jesús, alçant els ulls i veient que una gran multitud venia a ell, diu a Felip: «On comprarem pans perquè mengin aquests?». Però això ho deia per provar-lo, ja que ell sabia el que anava a fer. Li respon Felip: «Dos-cents denaris de pa no els bastarien perquè cada un en prengués una mica». Li diu un dels seus deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere: «Hi ha un noi aquí que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però això, què és per a tants?». Diu Jesús: «Feu seure la gent». Hi havia molta herba en aquell indret. I s'assegueren els homes, en nombre d'uns cinc mil. Jesús rebé, doncs, els pans i, havent donat gràcies, els distribuí als qui estaven asseguts, i igualment els peixos, tant com en volien. I quan quedaren saciats, digué als seus deixebles: «Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es facin malbé». Recolliren així, i ompliren dotze coves amb els bocins dels cinc pans d'ordi que sobraren als qui van menjar.

I aquells homes, quan veieren el miracle que havia fet, deien: «Aquest és veritablement el profeta que ha de venir al món!». Jesús, doncs, quan s'adonà que vindrien per arrabassar-lo i fer-lo rei, es retirà un altre cop a la muntanya ell sol.

© Albada Editorial / evangeli.net

«I el seguia una gran multitud»

Mn. Pere CALMELL i Turet
(Barcelona, Espanya)

Avui, podem contemplar com es forja en el nostre interior tant l'amor humà com l'amor sobrenatural, ja que tenim un mateix cor per a estimar Déu i els altres.

Generalment, l'amor va obrint-se pas en el cor humà quan es descobreix l'atractiu de l'altre: la seva simpatia, la seva bondat. És el cas del «noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos» (Jn 6,9). Dóna a Jesús tot

el que porta, els pans i els peixos, perquè s'ha deixat encisar per l'atractiu de Jesús. —He descobert l'atractiu del Senyor?

A continuació, l'enamorament, fruit de sentir-se correspost. Diu que «el seguia una gran multitud, perquè veien els signes que feia en els malalts» (Jn 6,2). Jesús els escoltava, els feia cas, perquè sabia que el necessitaven.

Jesucrist sent un poderós atractiu per mi i vol la meva realització humana i sobrenatural. M'estima tal com sóc, amb les meves misèries, perquè demano perdó i, amb la seva ajuda, segueixo esforçant-me.

Jesús «s'adonà que vindrien per arrabassar-lo i fer-lo rei, es retirà un altre cop a la muntanya ell sol» (Jn 6,15). Els dirà l'endemà: «em cerqueu no perquè heu vist signes, sinó perquè heu menjat dels pans i us heu saciat» (Jn 6,26). Escriu sant Agustí: «Quants n'hi ha que cerquen Jesús, guiats solament per interessos temporals! (...) A penes es busca Jesús per Jesús».

La plenitud de l'amor és l'amor de donació: quan es cerca el bé de l'estimat, sense esperar res a canvi, encara que sigui al preu del sacrifici personal.

Avui, jo li puc dir: «Senyor, que ens fas participar del miracle de l'Eucaristia: et demanem que no t'amaguis, que visquis amb nosaltres, que et vegem, que et toquem, que et sentim, que vulguem estar sempre al teu costat, que siguis el Rei de les nostres vides i dels nostres treballs» (Sant Josepmaria).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Senyor, saciats per la teva Eucaristia, desenvolupa en nosaltres el desig i la voluntat de seguir-te perquè nosaltres siguem dignes de rebre de tu la saviesa i l'experiència del teu aliment espiritual» (Sant Albert Magne)

- «Segurament tenim algun talent, alguna capacitat ... Qui de nosaltres no té els seus "cinc pans i dos peixos"? Déu és capaç de multiplicar els nostres petits gestos de solidaritat i fer-nos participar del seu do» (Francesc)

- «Molts jueus, i fins alguns pagans (...) van reconèixer en Jesús els trets fonamentals del 'fill de David' messiànic promès per Déu a Israel. Jesús va acceptar el títol de Messies (...), però no sense reserves, ja que, per a una part dels seus contemporanis, aquest títol era entès segons una concepció massa humana, essencialment política» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 439)